

Pep Genís: «El final serà quan em costi arribar al camp»

El vilabertranenc és una de les cares més conegudes del Club de Futbol Peralada dels últims vint anys

Sovint, es relacionen les persones pels llocs on les trobem. Una regla mnemotècnica que serveix per ubicar al camp de futbol de Peralada Josep Maria Genís Batlle, nascut a Vilabertran, el 31 de març del 1966. Sempre amunt i avall, Pep Genís s'ha convertit en tota una institució del futbol de l'Alt Empordà amb un historial d'anècdotes i records del nostre futbol que donarien per escriure una enciclopèdia. Un resum vivent de la pilota a l'Alt Empordà des de la dècada dels setanta fins als nostres dies.

Actualment, Genís és l'encarregat del material del Club de Futbol Peralada, una cara visible que amaga tota una trajectòria anterior com a tècnic, secretari tècnic i coordinador al futbol territorial i de base. Va començar en el futbol formatiu de Vilabertran fins a arribar al primer equip, una primera etapa a les banquetes amateurs de tres anys on va aconseguir coronar-se campió de lliga a la segona temporada i tercer l'any anterior. Un ascens a Segona Regional que va servir per forjar el primer capítol de la seva intensa etapa com a tècnic. Gairebé tant com els derbis amb el filial del Figueres l'any de l'ascens, dos duels que Genís es va posar a la butxaca a partir de la intensitat i el caràcter que impregnava en els seus equips, en aquell Vilabertran del 1996.

Tornant cap a la base de La Salle Figueres, el tècnic va acceptar una oferta del Vilafant per recuperar la categoria aquell mateix any. Novament, l'equip aconseguix l'ascens de categoria i torna a Segona Regional de la mà d'un Pep Genís que aniria l'any següent a la base del Peralada per posar-se al capdavant del juvenil xampanyer, un conjunt inèdit que va sumar grans èxits en un any. Un altre equip que acabaria campió de lliga, al camp de Vilanova de la Muga, abans d'una etapa d'anades i vingudes fins a tornar al club l'any 2000.

«Sempre he intentat estar al servei del jugador, que estigui a gust. Procuro que no els falti res», explica Genís sobre les seves tasques actuals, agraïdes de manera recurrent entre el gremi de la gespa amb salutacions cordials, somriures i complicitat amb la gent que es troba actualment a Peralada i tants altres que han passat per allà. I com tot en aquesta vida, el vilabertranenc també assumeix que tard o d'hora acabarà la seva etapa a Peralada, una idea que tampoc li corre pressa ara per ara. «Tinc cinquanta-quatre anys i diuen que, si tens salut tens vida. Em trobo bé i seguiré endavant fins que em diguin prou, o ho faci jo. El final serà quan em costi arribar al camp, quan falten les ganes i encara en tinc moltes. Quan toqui, em quedaré a casa, sortiré a passeig i faré coses que preparo per quan arribi el moment amb la família», reflexiona, tot tancant el tema del final de la seva trajectòria que, ell mateix, augura per a molt més endavant.

El millor moment, en família

«Recordo un partit amistós amb el Girona. Arnau Sala i Xavi Punsí van convocar el meu fill per fer la pretemporada i el van fer jugar l'últim quart d'hora. No li van marcar cap gol i li va parar un 1x1 a Felipe Sanchón», explica Genís, que compta amb un gran feix d'anècdotes i experiències per explicar i, sense dubtar-ho ni un instant, tria el partit on el seu fill va jugar contra el Girona. Un caràcter familiar i afable que, a vegades, en el món del futbol passa completament desapercebut. Perquè tothom que trepitja un camp de futbol té una història per explicar i en Pep Genís en té per triar en gairebé cinquanta anys de puntades de peu a la pilota.

Font del document:

https://www.emporda.info/fets-gent/2021/01/19/final-sera-em-costi-arribar/485346.html?utm_source=rss